YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
30 päivänä tammikuuta 1997 *

Asiassa C-178/95,

jonka Rechtbank van koophandel te Antwerpen (Belgia) on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Wiljo NV

vastaan

Belgische Staat,

ennakkoratkaisun sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista 27 päivänä huhtikuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 (EYVL 1989 L 116, s. 25) tulkinnasta sekä kyseisen asetuksen 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa käyttöön otetusta, romutusrahastoon maksettavasta erityisestä maksusta tehdyn vapautushakemuksen hylkäämisestä 6.5.1993 tehdyn komission päätöksen pätevyydestä,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtajan tehtäviä hoitava C. Gulmann (esittelevä tuomari) sekä tuomarit D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, P. Jann ja M. Wathelet,

* Oikeudenkäyntikieli: hollanti.

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: johtava hallintovirkamies D. Louterman-Hubeau,

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Wiljo NV, edustajanaan asianajaja Francis Herbert, Bryssel,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen neuvonantaja Götz zur Hausen ja oikeudellisen yksikön virkamies Marc van der Woude,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Wiljo NV:n, edustajinaan asianajaja Francis Herbert ja asianajaja Koenraad van den Broek, Bryssel, ja komission, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Thomas van Rijn, esittämät suulliset huomautukset 20.6.1996 pidetyssä istunnossa,

kuultuaan julkisasiamiehen 19.9.1996 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Rechtbank van koophandel te Antwerpen on esittänyt yhteisöjen tuomioistuimelle 6.6.1995 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 8.6.1995, EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla viisi ennakko-

ratkaisukysymystä sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista 27 päivänä huhtikuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 (EYVL 1989 L 116, s. 25, jäljempänä asetus) tulkinnasta sekä kyseisen asetuksen 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa käyttöönotetusta, romutusrahastoon maksettavasta erityisestä maksusta tehdyn vapautushakemuksen hylkäämisestä 6.5.1993 tehdyn komission päätöksen pätevyydestä.

2 Kysymykset on esitetty asiassa, jossa kantajana on Wiljo NV (jäljempänä Wiljo) ja vastaajana Belgian valtio ja joka koskee jäljempänä mainitun erityisen maksun maksamista belgialaiseen romutusrahastoon.

3 Asetuksella pyritään vähentämään sisävesiliikenteen rakenteellista ylikapasiteettia huomattavasti. Tätä varten asetuksessa otetaan käyttöön yhteisön tasolla yhteen sovitettu romutusohjelma, joka asetuksen 2 kohdan mukaan koskee sekä lasti- että työntöaluksia.

4 Asetuksen 3 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden, joiden sisävesiväylät ovat yhteydessä toisen jäsenvaltion sisävesiväyliin ja joiden aluskaluston tonnisto on yli 100 000 tonnia, on perustettava romutusrahasto. Asetuksen 4 artiklan 1 kohdan mukaan omistajan on maksettava jokaisesta aluksesta, jota tämä asetus koskee, johonkin näistä rahastoista maksu.

5 Jotta vältettäisiin se, että romutusohjelmalla saavutetut hyödyt menetettäisiin samaan aikaan liikkeellelasketun lisäkapasiteetin vuoksi, asetuksen 8 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään, että tietyn ajanjakson ajan äskettäin rakennettuja aluksia voidaan laskea liikkeelle sisävesiväylillä edellyttäen, että uuden aluksen omistaja romuttaa kantokykyistä tonnilukua uuden aluksen tonniluvun verran eikä saa romutuskorvausta (ns. vanha uudesta -sääntö) tai että jos hän ei romuta mitään alusta, hän maksaa romutusrahastoon uusien alusten tonniluvulle määritetyn romutuskorvauksen suuruisen maksun.

6 Asetuksen 8 artiklan 3 kohdassa tehdään tähän sääntöön joitakin poikkeuksia. Kyseisen artiklan 3 kohdan c alakohdassa säädetään nimittäin seuraavaa:

"Komissio voi jäsenvaltioita ja sisävesiliikennettä yhteisön tasolla edustavia järjestöjä kuultuaan jättää erikoisaluksia 1 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle."

7 Komissio määritteli 7.12.1990 päivätyssä ilmoituksessaan yleiset perusteet, joiden mukaan arvioidaan asetuksen 8 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitettuja aluksia koskevia vapautushakemuksia. Tämän ilmoituksen mukaan vanha uudesta -säännön soveltamisalan ulkopuolelle voidaan jättää sellaiset alukset, "joiden tekniset ominaisuudet ovat niin erityisiä, että vaikka nämä alukset lisättäisiin kalustokapasiteettiin, — — yhteisön lainsäädännön tavoitteiden toteutuminen ei vaarantuisi tämän vuoksi".

8 Wiljo on yritys, joka toimittaa polttoainetta merikelpoisille aluksille.

9 Wiljo teki 19.1.1993 komissiolle hakemuksen, jossa se vaati asetuksen 8 artiklan 3 kohdan c alakohdan nojalla vapautusta huoltoaluksen liikkeellelaskun osalta; kyseisen aluksen nimi on moottorialus Smaragd. Hakemuksessaan Wiljo kuvailee Smaragdia 2 500 tonnin moottorihuoltoalukseksi, jonka pituus on 100 metriä, leveys 11,4 metriä ja korkeus 4 metriä; lisäksi se ilmoitti, että alusta tultaisiin käyttämään yksinomaan siihen, että merikelpoisille aluksille toimitetaan polttoainetta.

10 Wiljolle 6.5.1993 osoitetussa, komission erään jäsenen allekirjoittamassa kirjeessä komissio ilmoitti Wiljolle, että kuultuaan jäsenvaltioiden edustajia ja sisävesiliikenteen rakenteellisten parannusten asiantuntijaryhmää komissio katsoi, että alus soveltui teknisesti kaikenlaisen nestemäisen rahdin kuljettamiseen ja että alus ei rakenteensa eikä varustelunsa osalta suuresti poikennut tavanomaisista säiliöaluk-

sista, joten alus tämän vuoksi lisäsi asetuksessa säädettyjen parannustoimenpiteiden soveltamisalaan kuuluvaa kalustokapasiteettia. Näin ollen komissio päätti asetuksen 8 artiklan 3 kohdan c alakohdan perusteella hylätä vapautushakemuksen ja lähettää jäljennöksen kirjeestä belgialaisen romutusrahaston hallinnosta vastaaville viranomaisille.

11 Tämän päätöksen johdosta belgialaiset viranomaiset vaativat 1.10.1993 päivätyssä kirjeessään Wiljoa maksamaan erityisen maksun romutusrahastoon asetuksen 8 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla.

12 Wiljo nosti 6.4.1995 päivätyllä kannekirjelmällään kanteen tästä päätöksestä Rechtbank van koophandelissa.

13 Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen mukaan Wiljo väittää kanteessaan, ettei sen velvollisuutena ole maksaa erityistä maksua, koska moottorialus Smaragd on huoltoalus, joka on erityisesti varusteltu ja jota yksinomaisesti käytetään polttoaineen toimittamiseen merikelpoisille aluksille, ja koska alusta ei voida verrata tavanomaiseen säiliöalukseen. Tämän vuoksi Wiljo katsoo, että komission 6.5.1993 tekemä päätös on ristiriidassa asetuksen yleisen tarkoituksen kanssa ja ettei päätöksessä ole teknisesti virheetöntä eritelmää aluksen ominaisuuksista tai varustelusta.

14 Nämä väitteet huomioon ottaen Rechtbank van koophandel esitti yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

"1. Ottaen huomioon sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista 27 päivänä huhtikuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 tavoite, yleinen päämäärä ja erityinen tarkoitus, tarkoitetaanko kyseisen asetuksen

8 artiklan 3 kohdan c alakohdassa käytetyllä käsitteellä 'erikoisalus' sellaisia aluksia, jotka erityisrakenteensa tai -varustelunsa tai niiden erityisen käyttötarkoituksen johdosta eivät lisää sisävesiliikenteen kuljetuskapasiteettia tai tonnilukua ja jotka näin ollen eivät ole omiaan vaikuttamaan Euroopan unionin jäsenvaltioiden toisiinsa yhteydessä olevissa sisävesiverkoissa tapahtuvan tavarankuljetuksen rakenteelliseen ylikapasiteettiin?

2. Eikö Euroopan yhteisöjen komission 6.5.1993 tekemässään päätöksessä käyttämä, 'teknistä soveltuvuutta sisävesikuljetukseen' koskeva arviointiperuste, jonka seurauksena vanha uudesta -säännön mukainen maksuvelvollisuus koskee myös sellaisia aluksia, joita ei tosiasiallisesti käytetä jäsenvaltioiden toisiinsa yhteydessä olevissa sisävesiverkoissa tapahtuvaan liikenteeseen, ole suhteellisuusperiaate huomioon ottaen ristiriidassa sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista 27 päivänä huhtikuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 päämäärän ja tarkoituksen kanssa?

3. Ottaen huomioon sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista 27 päivänä huhtikuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 tavoite, yleinen päämäärä ja erityinen tarkoitus, onko se seikka, että alus soveltuu yksinomaan teoreettisesti sisävesiliikenteeseen siten, että sen muuttaminen sisävesiliikenteeseen soveltuvaksi olisi mahdollista vain, jos siihen tehtäisiin vaikeita ja kalliita ja näin ollen myös taloudellisesti epärealistisia muutoksia, tai siten, että aluksen käyttäminen sisävesiliikenteeseen olisi täysin kannattamatonta, koska alusta ei ole suunniteltu saatikka varustettu sisävesiliikenteeseen, riittävä edellytys vanha uudesta -säännön mukaisen maksuvelvollisuuden syntymiselle?

4. Ottaen huomioon sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista 27 päivänä huhtikuuta 1989 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 tavoite, yleinen päämäärä ja erityinen tarkoitus, voidaanko Euroopan yhteisöjen komission 6.5.1993 tekemää, moottorialus Smaragdia koskevaa päätöstä pitää pätevänä, koska päätöksessä asetetaan vanha uudesta -säännön mukainen kertaluonteinen maksuvelvollisuus sellaiselle alukselle, joka on erityisesti suunniteltu, rakennettu ja varusteltu huoltoalukseksi, jota on tarkoitus käyttää

yksinomaan siihen, että merikelpoisille aluksille toimitetaan polttoainetta ja joka ei ole mitenkään erityisen soveltuva polttoaineen kuljettamiseen muiden lukuun tai edes omaan lukuun sisävesiväylillä ja joka tämän johdosta ei lisää sisävesiliikenteen kalustokapasiteettia tai tonnistoa?

5. Eikö sillä, että komissio soveltaa pikemminkin teknistä soveltuvuutta koskevaa arviointiperustetta kuin aluksen tosiasiallista käyttöä koskevaa arviointiperustetta, loukata syrjintäkiellon periaatetta, koska sen arviointiperusteen mukaan, jota komissio käyttää Belgiassa, Alankomaissa, Luxemburgissa, Saksassa ja Ranskassa liikkeellelaskettujen alusten osalta, kertaluonteinen maksu on maksettava tietyissä tapauksissa, vaikka alusta ei tosiasiallisesti käytetäkään sisävesiliikenteeseen ja vaikka se näin ollen ei lisää sisävesiliikenteen tonnistoa, kun taas muissa jäsenvaltioissa tapahtuvasta aluksen liikkeellelaskusta on maksettava kertaluonteinen maksu vain, jos aluksen tosiasiallinen käyttö (yhteisön toisiinsa yhteydessä olevien sisävesiväylien verkossa) antaa siihen aihetta?

15 Ensiksi on korostettava, että komissio väittää, ettei ennakkoratkaisukysymyksiin tai ainakaan joihinkin niistä ole vastattava, koska niissä asetetaan suoraan tai välillisesti kyseenalaiseksi komission 6.5.1993 tekemän päätöksen pätevyys. Komission mukaan sisävesiliikenteeseen tarkoitetun aluksen omistaja, jonka tekemän vapautushakemuksen komissio on hylännyt asetuksen 8 artiklan 3 kohdan c alakohdan perusteella, ei enää perustellusti voi tämän päätöksen täytäntöönpanoa koskevaa kansallista toimenpidettä koskevan kanteen yhteydessä asettaa kyseenalaiseksi tämän hylkäämisen pätevyyttä, kun EY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa määrätty määräaika, jossa hylkäävän päätöksen kumoamista on vaadittava, on päättynyt. Komissio viittaa erityisesti asiassa C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, 9.3.1994 annettuun tuomioon (Kok. 1994, s. I-833).

16 Wiljo riitauttaa tämän näkökannan. Se väittää, että rahaston hallinto kuuluu pääasiallisesti juuri kansallisille viranomaisille ja että se saattoi näin ollen kohtuudella olettaa, että komission päätös voitaisiin riitauttaa näitä viranomaisia vastaan kansallisissa tuomioistuimissa nostettavassa oikeudenkäynnissä. Asia on näin varsinkin sen vuoksi, että 6.5.1993 päivätyssä kirjeessään komissio oli todennut, että päätöksen jäljennös lähetettäisiin belgialaisille viranomaisille.

17 Tässä yhteydessä Wiljo viittaa yhdistetyissä asioissa 133/85, 134/85, 135/85 ja 136/85, Rau Lebensmittelwerke ym., 21.5.1987 annettuun tuomioon (Kok. 1987, s. 2289), jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi, että mahdollisuus nostaa perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla kanne yhteisön toimielimen tekemästä päätöksestä ei merkitse sitä, että tätä päätöstä täytäntöönpanevan kansallisen viranomaisen toimenpiteestä olisi mahdotonta nostaa kanne kansallisessa tuomioistuimessa vetoamalla tämän päätöksen lainvastaisuuteen.

18 Lopuksi Wiljo huomauttaa, että edellä mainittu tuomio asiassa TWD Textilwerke Deggendorf annettiin sen jälkeen, kun määräaika mahdollisen kumoamiskanteen nostamiselle komission 6.5.1993 päivätystä päätöksestä oli päättynyt.

19 Tältä osin on huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yhteisöjen toimielimen tekemä päätös, jota se, jolle päätös on osoitettu, ei ole riitauttanut perustamissopimuksen 173 artiklassa määrätyssä määräajassa, tulee hänen osaltaan lopulliseksi (ks. erityisesti asia 20/65, Collotti v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 17.11.1965, Kok. 1965, s. 1045; asia 156/77, komissio v. Belgia, tuomio 12.10.1978, Kok. 1978, s. 1881 ja asia C-183/91, komissio v. Kreikka, tuomio 10.6.1993, Kok. 1993, s. I-3131, 9 ja 10 kohta). Tämä oikeuskäytäntö perustuu nimittäin siihen toteamukseen, että kanteen nostamiselle varatuilla määräajoilla pyritään turvaamaan oikeusvarmuus estämällä se, että sellaisista yhteisön toimenpiteistä, joilla on oikeusvaikutuksia, voitaisiin rajoittamattoman ajan nostaa kanteita.

20 Tästä oikeuskäytännöstä, jota sovelletaan niihin, joille päätös on osoitettu, kuten Wiljoon, muistutettiin edellä mainitussa asiassa TWD Textilwerke Deggendorf annetussa tuomiossa, jossa yhteisöjen tuomioistuin totesi, että kyseisessä oikeuskäytännössä todettua periaatetta voitiin tietyissä olosuhteissa soveltaa sellaiseen tuen saajaan, joka on saanut sellaiselle yhdelle ainoalle jäsenvaltiolle, jonka alaisuuteen tämä tuen saaja kuuluu, suoraan osoitetun komission päätöksen kohteena olevaa valtion tukea.

21 Niinpä yhteisöjen tuomioistuin totesi itse asiassa, että tuen saaja ei voi vedota sellaisen päätöksen pätemättömyyteen, jonka komissio on osoittanut jäsenvaltiolle ja jonka jäsenvaltio on antanut tiedoksi tuen saajalle ja jossa tämä jäsenvaltio velvoi-

tetaan perimään kyseiselle taholle maksettu tuki takaisin, kansallisissa tuomioistuimissa kyseisen valtion viranomaisten tekemää täytäntöönpanopäätöstä vastaan vireille pannussa oikeudenkäynnissä, koska tuen saaja ei ole vaatinut komission päätöksen kumoamista perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla, minkä hän olisi kiistatta voinut tehdä. Yhteisöjen tuomioistuin katsoi itse asiassa, että päinvastaisen ratkaisun hyväksyminen merkitsisi sitä, että tuen saajalle myönnettäisiin oikeus kiertää se lopullisuus, minkä oikeusvarmuuden periaatteen nojalla on liityttävä päätökseen sen jälkeen, kun 173 artiklassa kanteen nostamiselle määrätty aika on päättynyt.

22 Edellä mainittuja yhdistettyjä asioita Rau Lebensmittelwerke ym. koskevan perustelun osalta riittää, kun muistutetaan, että yhteisöjen tuomioistuin hylkäsi sen jo edellä mainitussa asiassa TWD Textilwerke Deggendorf antamansa tuomion 20 kohdassa sillä perusteella, että kyseisissä yhdistetyissä asioissa suullista käsittelyä varten laaditusta kertomuksesta ilmeni, että jokainen kansallisessa tuomioistuimessa esiintynyt kantaja oli nostanut yhteisöjen tuomioistuimessa kumoamiskanteen kyseisestä päätöksestä ja tämän vuoksi yhteisöjen tuomioistuin ei lausunut — eikä sen tullutkaan lausua — kyseisessä tuomiossa niistä vaikutuksista, joita kanteen nostamiselle varatun määräajan päättymiseen liittyi.

23 Tässä asiassa on selvää, että asetuksen 8 artiklan 3 kohdan c alakohdassa annetaan komissiolle yksinomainen valta myöntää erikoisaluksille vapautus, että Wiljo pyysi komissiota tekemään päätöksen tämän säännöksen mukaisesti, että Wiljo ei vaatinut komission 6.5.1993 tekemän, sille osoitetun päätöksen kumoamista perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla, vaikka se kiistatta olisi voinut tehdä niin, ja että se sen sijaan nosti kansallisessa tuomioistuimessa kanteen, jossa se riitautti sen, kuinka belgialaiset viranomaiset olivat soveltaneet kyseistä komission päätöstä.

24 Kaikista edellä esitetyistä huomioista seuraa, että komission 6.5.1993 tekemä, Wiljolle osoittama päätös, jonka mukaan moottorialus Smaragd ei ole asetuksen 8 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitettu erikoisalus, sitoo oikeusvarmuuden periaatteen nojalla kansallista tuomioistuinta.

25 Näin ollen on tarkasteltava, onko ennakkoratkaisukysymyksillä muukin tarkoitus kuin auttaa kansallista tuomioistuinta ratkaisemaan komission 6.5.1993 tekemän päätöksen pätevyyttä koskeva kysymys eli koskevatko ennakkoratkaisukysymykset myös niiden säännösten tulkintaa, joilla määritellään asetuksen soveltamisala.

26 Wiljo esittää tältä osin, että ainakin ensimmäinen ja kolmas ennakkoratkaisukysymys on ymmärrettävä niin, että ne koskevat asetuksen soveltamisalan rajoja eivätkä komission päätöksen pätevyyttä. Wiljon mukaan moottorialus Smaragdin kaltainen alus ei kuulu asetuksen soveltamisalaan, joten päätös, jolla belgialaiset viranomaiset ovat vaatineet erityisen maksun maksamista romutusrahastoon, on asetuksen vastainen. Wiljon mukaan kansallisten tuomioistuinten on ratkaistava tällainen belgialaisten viranomaisten tekemän päätöksen lainmukaisuutta koskeva väite, ja ne voivat tätä varten esittää yhteisöjen tuomioistuimelle asetuksen tulkintaa koskevia ennakkoratkaisukysymyksiä.

27 Tätä näkökantaa ei voida hyväksyä. Kuten julkisasiamies korosti ratkaisuehdotuksensa 14 ja 15 kohdassa, kaikkien ennakkoratkaisukysymysten on katsottavan koskevan, joko suoraan tai välillisesti, yksinomaan sitä, onko komission 6.5.1993 tekemä päätös pätevä vai ei.

28 Kuten ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevasta päätöksestä ilmenee, on itse asiassa niin, että Wiljo väitti Rechtbank van koophandelissa toisaalta, että Smaragdia käytettiin yksinomaan polttoaineen toimittamiseen merikelpoisille aluksille ja ettei sitä voitu verrata tavanomaiseen säiliöalukseen, joten komission päätös oli yhteensopimaton asetuksen yleisen päämäärän kanssa, ja toisaalta, että päätöksessä ei ollut asianmukaista teknistä eritelmää aluksen ominaisuuksista ja varustelusta. Tämän johdosta on selvää, että Wiljo riitauttaa komission tekemän päätöksen pätevyyden kansallisessa tuomioistuimessa sillä perusteella, että se on asetuksen vastainen. Wiljon Rechtbank van koophandelissa nostama kanne tukee tätä toteamusta, sillä kanteessaan Wiljo viittaa nimenomaisesti asetuksen 8 artiklan 3 kohdan c alakohtaan ja väittää, että edellä mainittujen syiden johdosta komission päätöstä ei voida pitää pätevänä.

29 On siis todettava, että kansallisen tuomioistuimen esittämien kysymysten, jotka ovat täysin samanlaiset kuin Wiljon kanteessaan esittämät kysymykset, tarkoituksena tosiasiallisesti on se, että kyseinen tuomioistuin voi niiden avulla tarkistaa tämän väitteen paikkansapitävyyden ja ratkaista sen, onko komission tässä päätöksessään tekemä sellainen toteamus pätevä, jonka mukaan Smaragd ei täyttänyt niitä ehtoja, jotka olivat välttämättömiä, jotta alusta pidettäisiin 8 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitettuna erikoisaluksena.

30 Näin ollen se, että ennakkoratkaisukysymysten sisältöä muutettaisiin Wiljon ehdottamalla tavalla, olisi yhteensopimatonta yhteisöjen tuomioistuimelle perustamissopimuksen 177 artiklassa annetun tehtävän samoin kuin sen velvollisuuden kanssa, joka yhteisöjen tuomioistuimella on sen takaamisessa, että jäsenvaltioiden hallituksille ja asianosaisille annetaan mahdollisuus esittää huomautuksensa EY:n tuomioistuimen perussäännön 20 artiklan mukaisesti, ottaen huomioon se seikka, että tämän säännöksen mukaan ainoastaan ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevat päätökset annetaan tiedoksi kaikille niille, joita asia koskee (ks. erityisesti yhdistetyt asiat 141/81, 142/81 ja 143/81, Holdijk ym., tuomio 1.4.1982, Kok. 1982, s. 1299, 6 kohta ja asia C-191/96, Modesti, määräys 19.7.1996, 5 kohta, Kok. 1996, s. I-3937).

31 Esitettyihin kysymyksiin on siis vastattava, että aluksen omistajalle osoitettu komission päätös, jonka mukaan kyseinen alus ei ole asetuksen 8 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitettu erikoisalus, sitoo kansallista tuomioistuinta, kun se, jolle päätös on osoitettu, ei ole määrätyssä ajassa nostanut kannetta tätä päätöstä vastaan perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan nojalla.

Oikeudenkäyntikulut

32 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneelle Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut Rechtbank van koophandelin 6.6.1995 tekemällään päätöksellä esittämät kysymykset seuraavasti:

Aluksen omistajalle osoitettu komission päätös, jonka mukaan kyseinen alus ei ole sisävesiliikenteen rakenteellisista parannuksista 27 päivänä huhtikuuta annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1101/89 8 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitettu erikoisalus, sitoo kansallista tuomioistuinta, kun se, jolle päätös on osoitettu, ei ole määrätyssä ajassa nostanut kannetta tätä päätöstä vastaan EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan nojalla.

Gulmann Edward Puissochet

Jann Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 30 päivänä tammikuuta 1997.

R. Grass J. C. Moitinho de Almeida

kirjaaja viidennen jaoston puheenjohtaja